

Sygn. akt II AKa 115/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Beata Siewielec
Sędziowie:	SA Cezary Wójcik (sprawozdawca) SA Wojciech Zaręba
Protokolant	st. prot. sądowy Artur Trubalski

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2013 r.

sprawy A. W. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i in. oraz K. T. oskarżonego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II K 68/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: A. W. (1) kwotę 410 (czterysta dziesięć) zł, zaś od K. T. 40 (czterdzieści) zł tytułem kosztów sądowych poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

II AKa 115/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Radomiu w wyroku z dnia 18 grudnia 2012 r. uznał **A. W. (1)**:

- za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXVII aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo określone w art. 258 §1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- za winnego popełnienia zarzuconych mu w punktach XXVIII – XXXII aktu oskarżenia czynów stanowiących przestępstwa określone w art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk z tym, że: w odniesieniu do przestępstwa z punktu XXVIII aktu oskarżenia – ustalił, że czyn popełniony został w miejscowości M., w odniesieniu do przestępstwa z punktu XXX aktu oskarżenia – ustalił, że czyn popełniony został w G. gm. G. - i przyjmując, że przestępstwa zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art.

64 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył A. W. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

- na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk wymierzone oskarżonemu w punktach VI i VII rozstrzygnięcia kary pozbawienia wolności łączył i jako karę łączną orzekł wobec A. W. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył A. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 października 2011 roku do dnia 18 grudnia 2012 roku;

uznał **K. T.:**

- za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie LXVI aktu oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo określone w art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z tym uzupełnieniem, że ustalił iż samochód marki H. (...) o nr rej. (...) pochodził z kradzieży również na szkodę (...) SA, natomiast samochód H. (...) o nr rej. (...) pochodził z kradzieży również na szkodę (...) i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej K. T. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby.

Ponadto w związku ze skazaniem za przestępstwa opisane w części wstępnej wyroku odpowiednio w punktach XXXII i LXVI – co do których rozstrzygnięto odpowiednio w punktach VII i XXIII orzekł wobec A. W. (1) i K. T. solidarnie na rzecz Towarzystwa (...) kwotę 48.000 (czterdziestu ośmiu tysięcy) złotych,

w związku ze skazaniem za przestępstwa opisane w części wstępnej wyroku odpowiednio w punktach XXXI, LIII, LXVI, LXVIII – co do których rozstrzygnięto odpowiednio w punktach VII, XV, XXIII, XXV orzekł wobec A. W. (1), K. M., K. T. i M. B. solidarnie na rzecz (...) SA kwotę 100.000 (stu tysięcy) złotych,

w związku ze skazaniem za przestępstwa opisane w części wstępnej wyroku odpowiednio w punktach XIX i LXVI – co do których rozstrzygnięto odpowiednio w punktach II i XXIII orzekł wobec T. K. i K. T. solidarnie na rzecz (...) kwotę 55.000 (pięćdziesięciu pięciu) tysięcy złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych. Obrońca A. W. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary. Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a to: art. 53 § 1 i § 2 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie oskarżonemu A. W. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pomimo ustalenia, że oskarżony A. W. (1) potwierdził ujawnione przez organy postępowanie istotne okoliczności popełnienia czynu zabronionego, przyznał się do popełnienia zarzucanych aktem oskarżenia czynów, a także podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego także przed sądem I instancji, w żaden sposób nie utrudniał postępowania w sprawie, sądowe, a nadto już w początkowej fazie procesu wyraził szczerą i głęboką skruchę składając wniosek o dobrowolne poddanie się karze, co dodatkowo winno zostać uwzględnione przy wymiarze kary poprzez jej złagodzenie,

II. rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu A. W. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy w sytuacji, gdy okoliczności sprawy w tym w szczególności współdziałanie oskarżonego w wyjaśnieniu sprawy, potwierdzenie ujawnionych przez organy ścigania istotnych faktów popełnionego przestępstwa, pełna i szczerza współpraca oskarżonego z organami ścigania w trakcie prowadzonego postępowania

dowodowego, jak i postawa oskarżonego w trakcie trwania procesu przemawiają za zastosowaniem względem A. W. (1) łagodniejszej kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary przez wymierzenie oskarżonemu A. W. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Ewentualnie, zarzucając wyrokowi, na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. rażąco surowość orzeczonej kary bezwzględnie pozbawienia wolności, wniósł o zmianę wyroku przez wymierzenie oskarżonemu A. W. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego K. T. zaskarżył wyrok co do orzeczenia solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 46 k.k. i uznanie, że oskarżony, który został uznany za winnego popełnienia czynu zabronionego stypizowanego w art. 291 § 1 k.k. może zostać zobowiązany do naprawienia szkody podczas gdy towarzystwo ubezpieczeń nie jest bezpośrednio pokrzywdzonym przestępstwem paserstwa w rozumieniu art. 49 k.p.k., a co za tym idzie na jego rzecz nie może zostać orzeczony obowiązek naprawienia szkody od sprawcy tegoż przestępstwa, ewentualnie

2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 20 k.k. w zw. z art. 46 k.k. i uznanie, że obowiązek naprawienia szkody z art. 46 k.k. może zostać solidarnie zasądzony od sprawców przestępstwa kradzieży i oskarżonego K. T. podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu umożliwia co najwyżej zasądzenie odpowiednich sum pro rata parte.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o srodku karnym, przez uchylenie pkt XXVII.2, XXVII.3 i XXVII.4, ewentualnie

- zmianę wyroku w tym zakresie poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody pro rata parte tj. zasądzenie od oskarżonego w pkt XXVII.2 obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1/2 tj. kwoty 24.000 złotych, w pkt XXVII.3 obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1/4 tj. kwoty 25.000 złotych i w pkt XXVII.4 obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1/2 tj. kwoty 27.500 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Obie wniesione przez obrońców oskarżonych apelacje są bezzasadne w stopniu oczywistym, a w związku z tym nie mogły być uwzględnione.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do środka odwoławczego złożonego przez obrońcę oskarżonego A. W. (1) stwierdzić trzeba na wstępie, iż w ocenie sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekając w niniejszej sprawie (co do obu zresztą – oskarżonych) procedował zgodnie z prawem. Ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego (art. 410 kpk), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z dyrektyw zawartych w art. 4, 5 i 7 kpk. Oparł się na dowodach uznanych za miarodajne, po wnikliwej analizie całokształtu zebranego materiału dowodowego. Swoje argumenty i wnioski przedstawił w logicznym i przekonującym uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, które należy spełnia wymogi określone w art. 424 kpk. Poczynione ustalenia faktyczne nie były zresztą kwestionowane przez obu skarżących.

Podnosząc zarzut rażąco surowości kary, obrońca oskarżonego A. W. (1) domagał się, po pierwsze złagodzenia wymierzonej kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, po drugie zaś, zawieszenia wykonania tak złagodzonej kary na okres próby.

Wskazał zarazem, iż Sąd I instancji nie należycie uwzględnił okoliczności – według niego – nakazujące wymierzenie kary łagodniejszej, a to przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy i chęć dobrowolnego poddania się karze, a także pełną i szczerą współpracę z organami ścigania i pozytywną postawę oskarżonego w trakcie postępowania sądowego.

Stanowisko takie nie zyskało jednak aprobaty Sądu Apelacyjnego. Przypomnieć bowiem należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Jednocześnie zaś kara rażąco niewspółmierna, to taka kara, która nie daje się zaakceptować z powodu różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz – jak to powołuje liczne orzecznictwo sądów apelacyjnych – „bijącej w oczy”. Zdaniem Sądu Apelacyjnego taka jednak sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Wyrok bowiem Sądu Okręgowego w Radomiu – w zakresie rozstrzygnięcia o karze wymierzonej A. W. jest oczywiście prawidłowy. Lektura odnośnego fragmentu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia prowadzi bowiem do wniosku, iż sąd ten miał na uwadze wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary pozbawienia wolności zarówno te obciążające, jak i łagodzące i nadał im właściwą rangę (strona 12-13 uzasadnienia). W sposób prawidłowy ocenił zarówno stopień szkodliwości społecznej czynu („znaczny”), właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jak też pozostałe okoliczności istotne dla wymiaru kary, jak choćby popełnienie czynów w ciągu przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (art. 65 § 1 kk) w stosunku do mienia o wartości blisko 400.000 zł. W rezultacie sąd I instancji wymierzył kary (a zwłaszcza karę pozbawienia wolności) czyniąc zadość wymaganiom określonym w art. 53 kk, a kary te nie mogą być żadną miarą uznane za rażąco surowe. Skarżący nie wskazał przy tym na żadne okoliczności, które pozostałyby poza rozważaniami sądu orzekającego, a zarazem prowadziłyby do odmiennych niż zawarte w zaskarżonym wyroku, wniosków co do wymiaru kary pozbawienia wolności. Wywody apelacji (lakońskie zresztą uzasadnionej) ograniczyły się jedynie do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy i ich oceną, pomijając kardynalną okoliczność, iż A. W. (1) został zatrzymany niejako na „gorącym uczynku” prowadząc skradziony pojazd. W swoich rozważaniach pominął również obrońca wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego (k. 2516-2516v).

Jeśli zatem przyrównać karę wymierzoną oskarżonemu do możliwego ustawowego zagrożenia od roku do 15 lat pozbawienia wolności, to uprawnione jest stwierdzenie, że kara ta oscyluje w granicach dolnego zagrożenia, a zatem nie sposób jej uznać za niewspółmiernie rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, a tylko w takiej sytuacji można rozważać jej złagodzenie. O uchybieniu wskazanym bowiem w przytoczonym przepisie, można mówić zasadnie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej. Skoro sąd ten rozważył wszystkie okoliczności i dyrektywy, o jakich mowa w art. 53 kk, wskazując je wyraźnie w pisemnych motywach, apelację obrońcy oskarżonego A. W. należało uznać za oczywiście bezzasadną – bowiem nie wykazała ona rażącej różnicy pomiędzy karą wymierzoną a postulowaną (poniżej 2 lat, tak aby możliwe było zastosowanie art. 69 kk). Z drugiej strony uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, a co za tym idzie bezskuteczność stosowanych dotychczas środków represji karnej stoi na przeszkodzie warunkowemu zawieszeniu wykonania kary z powodu braku pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej.

Reasumując, stwierdzić należy, iż brak jest, zdaniem Sądu Apelacyjnego jakichkolwiek podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonej kary wobec A. W. (1).

Nieskuteczna, jakkolwiek z odmiennych powodów, okazała się również apelacja obrońcy oskarżonego K. T.. Skarżący zarzucił obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 k.k. poprzez uznanie, iż paser może zostać zobowiązany do naprawienia szkody, podczas gdy towarzystwo ubezpieczeń nie jest bezpośrednio pokrzywdzonym przestępstwem paserstwa, a także błędne zastosowanie art. 20 k.k. w zw. z art. 46 k.k. poprzez uznanie, że obowiązek naprawienia szkody może zostać solidarnie zasądzony od sprawców kradzieży i pasera.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniami autora apelacji jakoby osoby, których mienie w postaci samochodów marki H., stanowiących przedmiot przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanego

K. T. (oraz zakłady ubezpieczeń, w zakresie w jakim pokryły szkody wynikające z przestępstwa kradzieży), nie były podmiotami bezpośrednio pokrzywdzonymi w rozumieniu przepisów art. 49 § 1 i § 3 k.p.k. Na poparcie swych twierdzeń skarżący powołuje przy tym tezę wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28 kwietnia 2011 roku wydanego w sprawie II AKa 87/11 (zgodnie z którą w przypadku przestępstwa paserstwa osoba, której skradziono samochód jest tylko pośrednio pokrzywdzona tym występkiem, a art. 46 § 2 k.k. nie wskazuje innych niż pokrzywdzeni beneficjentów nawiązek), której jednak Sąd Apelacyjny w Lublinie stanowczo nie podziela.

Przeciwnie i w ocenie Sądu Apelacyjnego zasługujące na aprobatę, stanowisko zostało wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z 1 lutego 2011 roku w sprawie III KK 243/10, z którego wynika, że odpowiedzialność odszkodowawcza sprawców kradzieży nie eliminuje odpowiedzialności odszkodowawczej pasera podejmującego działania dotyczące mienia będącego uprzednio przedmiotem kradzieży, który może odpowiadać w całości za szkodę wyrządzoną popełnionym przez siebie przestępstwem. Za możliwością orzeczenia wobec pasera środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody opowiedziały się nadto Sądy Apelacyjne: w Ł. w wyroku z 25 września 2012 roku w sprawie II AKa 69/12 (LEX nr 1237100, w G. w wyroku z 15 listopada 2012 roku w sprawie II AKa 352/12 (LEX nr 1236137) oraz w S. w wyroku z 29 listopada 2012 roku w sprawie II AKa 155/12 (LEX nr 1237923).

Odwołując się do uzasadnienia powołanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego przypomnieć należy, że zgodnie z ugruntowaną w orzecznictwie i doktrynie interpretacją definicji pokrzywdzonego, do kręgu osób pokrzywdzonych zalicza się tylko te podmioty, których dobra prawne zostały działaniem przestępnym naruszone wprost, a nie za pośrednictwem godzenia w inne dobro. Jednocześnie uprawnienia do występowania w charakterze pokrzywdzonego wyznaczają znamiona przestępstwa, w wyniku którego doszło do naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego. Tym samym, w omawianej sprawie, przy ustalaniu istnienia faktu pokrzywdzenia, należało badać przedmiot ochrony przestępstwa, którego dopuścił się K. T., czyli przedmiot ochrony przestępstwa paserstwa stypizowanego w art. 291 § 1 k.k.

Nie ulega wątpliwości, że jednym z przedmiotów ochrony przestępstwa paserstwa jest mienie, a zatem także – jak w omawianej sprawie – uzyskane za pomocą kradzieży samochody marki H.. Nie może być nadto kwestionowany fakt, że działanie K. T. (który nabywał skradzione samochody, przechowywał w określonych miejscach, a następnie rozkładał na części w celu ich sprzedaży), uniemożliwiało właścicielom pojazdów odzyskanie rzeczy. W tym zaś stanie rzeczy nie sposób twierdzić, że K. T. nie wyrządził szkody w mieniu właścicieli rzeczy stanowiących przedmiot paserstwa. Powyższe prowadzi z kolei do wniosku, że pomiędzy popełnionym przez oskarżonego czynem wypełniającym znamiona przestępstwa paserstwa, a naruszeniem dobra będącego przedmiotem ochrony tego przestępstwa (w postaci samochodów marki H.), brak jest ogniów pośrednich.

W konsekwencji, wobec ustalenia, że K. T. nabywał i pomagał w ukryciu pochodzących z kradzieży samochodów marki H., które to pojazdy stanowiły własność konkretnych osób, nie może budzić wątpliwości, że działanie wyżej wymienionego dotyczyło właściciela pojazdu bezpośrednio. Oskarżony dysponował bowiem skradzionymi samochodami jak właściciel, ingerując w sferę dobra pokrzywdzonego, a poprzez rozkładanie pojazdów na części doprowadzał do ich bezpowrotnej utraty przez właścicieli.

Jednocześnie, w opisanym wyżej stanie rzeczy, zakłady ubezpieczeń społecznych, w zakresie w jakim pokryły szkodę właścicieli skradzionych pojazdów objętych paserstwem lub są zobowiązane do jej pokrycia - stosownie do treści art. 49 § 3 k.p.k. – korzystają z uprawnień pokrzywdzonego i mogą być adresatem obowiązków nakładanych na oskarżonego w trybie art. 46 k.k.

Nie ma nadto racji skarżący, gdy twierdzi, że obowiązek naprawienia szkody nie może być na K. T. nałożony solidarnie z osobami, które dopuściły się popełnienia przestępstwa kradzieży. Tego rodzaju konstatacja jest rażąco błędna w świetle ratio legis art. 46 § 1 k.k. (wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2011 roku w sprawie III KK 399/10). Ustawodawca wprowadzając środek karny określony w powołanym wyżej przepisie miał bowiem na uwadze przede wszystkim interesy pokrzywdzonego. Skoro ustawa pozwala na orzekanie obowiązku naprawienia szkody w całości albo w części, a więc w istocie uznaniowo, zależnie od oceny okoliczności konkretnej sprawy, mając na uwadze w pełni

zabezpieczanie w postępowaniu karnym interesów pokrzywdzonego, regułą powinno być całościowe pokrycie szkody. Orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w całości nie sprzeciwia się przy tym zasada indywidualizacji środka karnego w sytuacji popełnienia czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami (uchwała Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2000 roku w sprawie I KZP 40/2000).

Oczywisty jest przy tym podkreślany przez skarżącego fakt, iż K. T. nie dopuścił się przestępstwa w formie zjawiskowej współsprawstwa, bowiem paser nie może być uznany za osobę współdziałającą w popełnieniu przestępstwa kradzieży. Z istoty rzeczy działanie pasera musi mieć przecież miejsce już po popełnieniu czynu zabronionego, za pomocą którego uzyskano rzecz stanowiącą przedmiot paserstwa i bez uprzedniego porozumienia. Paserstwo stanowi jednak swoistą formę pomocy udzielonej osobie, która uzyskała rzecz za pomocą czynu zabronionego, realizowaną po dokonaniu owego czynu, a identyczne działania podjęte w realizacji porozumienia ze sprawcą będą podlegały ocenie w płaszczyźnie współsprawstwa lub pomocnictwa (wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2007 roku w sprawie III KK 9/07).

Skoro zatem możliwe jest solidarne orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w stosunku do współsprawców kradzieży, to taki sam obowiązek może być nałożony solidarnie na sprawców kradzieży i pasera. W ocenie Sądu Apelacyjnego samo istnienie lub brak porozumienia nie przesądza o niemożności wydania tego rodzaju rozstrzygnięcia.

W świetle powyższych rozważań uznać należy, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy w pełni uzasadnione jest solidarne (a nie jak stara się wykazać skarżący w wysokości odpowiednio dla pkt XXVII.2 i XXVII.4 – ½ części szkody, zaś dla pkt XXVII.3 – ¼ części szkody) zobowiązanie K. T. do naprawienia wyrządzonej szkody. Powyższe zapatrywanie wynika z faktu, że przestępcze zachowania sprawców kradzieży oraz K. T. wzajemnie się uzupełniały i trudno byłoby ustalić w jakim stopniu poszczególni oskarżeni przyczynili się do powstania szkody wyrządzonej przestępstwami kradzieży i paserstwa. To z kolei uzasadnia przypisanie zarówno sprawcom kradzieży, jak i paserowi odpowiedzialności cywilnej za pełnię wyrządzonej szkody.

W tym zaś stanie rzeczy nie zasługują na uwzględnienie wnioski autora apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody pro rata parte.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz wobec niestwierdzenia uchybień określonych w przepisach art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne.

Stosownie do treści art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd Apelacyjny zasądził koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa uznając, że ich uiszczenie nie będzie dla oskarżonych zbyt uciążliwe. I tak, od A. W. (1) zasądzono kwotę 410 zł, na którą składa się opłata w wysokości 400 zł (art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych) oraz ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w kwocie 10 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym). Od K. T. Sąd zasądził natomiast kwotę 30 zł tytułem opłaty (art. 11 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych) oraz 10 zł z tytułu ryczałtu za doręczenia wezwań i innych pism (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym).

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 115 § 3 k.p.k.

wobec niemożności uzyskania podpisu

sędziego Wojciecha Zaręby z powodu urlopu,
podpisał uzasadnienie sędziego Cezary Wójcik